

1.2 Адміністративно-правовий статус суб'єктів протидії корупції як правова характеристика для їх класифікації

Поширення корупції негативно позначається на всіх сферах суспільного життя та державного управління, адже порушує права та інтереси суб'єктів права, змінює усталений порядок суспільних відносин та суперечить принципам справедливості та рівності.

Саме тому необхідною є діяльність щодо протидії корупції, яка заохочуватиметься як на державному, так і на суспільному рівнях. Водночас така діяльність повинна бути професійною та проводитися відповідно до законодавства, що зменшуватиме випадки неправомірного порушення прав чи здійснення випадкових помилок суб'єктами протидії корупції.

Неможливо переоцінити негативний вплив зловживань у державному управлінні. Корупція загрожує верховенству права, порушує соціальну справедливість, сповільнює економічний розвиток та послаблює конкурентоспроможність країни на міжнародних ринках. Вона підриває моральні основи суспільства і ставить під загрозу стабільність демократичних інститутів. У демократичній системі, що за своїм визначенням залежить від довіри народу, поширення корупції може виявитися фатальним, адже воно знищує віру в інститути влади. Саме тому боротьба з цим явищем належить до пріоритетних напрямків діяльності влади.

Нині антикорупційне законодавство не є систематизованим, а отже, чітко визначеного та легального переліку усіх суб'єктів протидії корупції не встановлено. Визначення видів суб'єктів протидії корупції дасть змогу розкрити зміст їхньої діяльності та роль у протидії корупції, виявити прогалини та колізії в їхньому адміністративно-правовому регулюванні й забезпеченні. Окрім того, аналіз адміністративно-правового статусу суб'єктів ілюструватиме динамічний аспект протидії корупції, а їхня взаємодія вказуватиме на ефективність та шляхи зменшення виявів корупції в суспільстві.

Не менш важливим завданням, що стоїть перед державою, є захист прав та інтересів громадян, зокрема тих, що були порушені внаслідок корупційної діяльності. Визначення видів суб'єктів протидії корупції дає змогу з'ясувати, які з-поміж них найбільше взаємодіють із громадянами для удосконалення їхньої сервісної складової.

З'ясування змісту адміністративно-правового статусу кожного із суб'єктів дозволить підвищити їхню якість співпраці із громадськістю, а отже, й рівень довіри населення до суб'єктів протидії корупції та збільшить кількість звернень за захистом. Протидія корупції значно страждає від впливу на неї неправових чинників, наприклад, економічних чи політичних. Така ситуація може позначитися на якості роботи та мотивації посадових осіб суб'єктів протидії корупції. Тому в ході цієї наукової роботи можливо буде з'ясувати питання достатності адміністративно-правових гарантій для незалежної, неупередженої та безпечної для вповноважених осіб та членів їхніх сімей діяльності з протидії корупції, а також виявити ті аспекти діяльності, що потребують додаткового адміністративно-правового забезпечення.

Питання видів суб'єктів протидії корупції та їхньої характеристики було неодноразово досліджено у працях таких сучасних науковців, проте постійні зміни в компетенції, удосконалення адміністративно-правового регулювання та створення нових спеціально вповноважених органів вказує на потребу в актуальному науковому опрацюванні.

Наразі так і не сформувалося єдиного підходу до класифікації суб'єктів протидії корупції. Звертаючись до легального тлумачення, то в ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції» спеціальними суб'єктами, які вповноважені на протидію корупції, є «органи прокуратури та Національної поліції, а також Національне агентство з питань запобігання корупції та Національне антикорупційне бюро» [5].

Протидія корупції є основним видом діяльності лише для двох останніх органів державної влади. Для органів прокуратури протидія корупції є лише одним із напрямів діяльності та найбільше стосується спеціалізованої

антикорупційної прокуратури. Натомість Національна поліція здійснює протидію корупції в межах загальних повноважень щодо протидії злочинності. Тобто незрозумілим залишається критерій, обраний законодавцем, для визначення наведеного переліку суб'єктів протидії корупції.

Використовуючи критерій спеціалізації, до суб'єктів варто віднести ще й Вищий антикорупційний суд України, що розглядає справи винятково про корупційні правопорушення. З іншого боку окремі повноваження щодо протидії корупції, як у Національній поліції, існують в кожного органу публічної влади, наприклад, щодо оцінювання корупційних ризиків, утілення антикорупційної політики, її забезпечення чи координації.

Різниця в повноваженнях суб'єктів протидії корупції, зумовлена різними завданнями та функціями таких органів, є прийнятною. Верховна Рада України, Кабінет Міністрів та Президент України не лише формують антикорупційну політику, що значною мірою вказує на наявність політичної влади, але й установлюють адміністративно-правові основи протидії корупції, шляхом прийняття нормативно-правових актів, фінансового та організаційно-технічного забезпечення такої діяльності.

Щодо безпосередньо протидії корупції, то окрім наведених суб'єктів, не слід ігнорувати роль органів місцевого самоврядування, що найбільше впливають на рівень корупції на місцях, а також засобів масової інформації, що висвітлюють як позитивні кроки протидії корупції, так і випадки корупційної діяльності.

Не менш важливою є діяльність судів як Конституційного Суду України щодо тлумачення норм антикорупційного законодавства, так і судів загальної юрисдикції щодо підтримання належного рівня правопорядку в суспільстві, створення режиму захищеності, що зменшуватиме потребу звертатися до корупційних дій.

Протидія корупції має стати спільним завданням для усього суспільства, що допоможе не лише виявляти протиправну корупційну діяльність, але й запобігати їй. Водночас залучення народу України як окремого суб'єкта,

вказуватиме на потребу визначення його адміністративно-правового статусу, що є неможливим, як і створення зобов'язання щодо протидії корупції.

Відповідно, діяльність громадських організацій, окремих громадян чи ЗМІ має добровільний характер. Діяльність суб'єктів, що втілюють антикорупційну політику, є занадто різновекторною для того, щоб об'єднувати таких суб'єктів у межах єдиного виду.

Серед науковців існує думка, що суб'єкти антикорупційної політики поділяються на: суб'єктів формування такої політики, які встановлюють пріоритетні напрями вдосконалення, фінансово та законодавчо забезпечують, координують та контролюють антикорупційну політику (Верховна Рада України, Президент України, Кабінет Міністрів України, Національне агентство з питань запобігання корупції); суб'єктів реалізації антикорупційної політики: спеціально уповноважених (спеціалізована антикорупційна прокуратура, Служба безпеки України) та інших виконавчих органів державної влади; суб'єктів судової влади; інших учасників антикорупційної політики (юридичні особи, громадські організації, окремі громадяни).

Спірним є виокремлення судових органів в окремий вид, адже їхня роль у протидії корупції суттєво різнитиметься залежно від спеціалізації. Зокрема, суди загальної компетенції мають опосередкований вплив, коли Вищий антикорупційний суд України забезпечує справедливий розгляд справи про корупційне правопорушення та наступне притягнення до юридичної відповідальності. Також незрозумілим є й критерій розподілу, що не дає змоги дійти висновку про вичерпний перелік суб'єктів.

Можемо, також, констатувати про існування таких видів суб'єктів, залежно від їхньої ролі в протидії корупції:

- 1) суб'єкти, що спеціально вповноважені на протидію корупції;
- 2) суб'єкти, що сприяють діяльності з протидії корупції;
- 3) суб'єкти, що добровільно беруть участь у протидії корупції.

Одним із видів суб'єктів є ті, що спеціально вповноважені на протидію корупції. Складність дослідження цього питання полягає у тому, що фактична

кількість спеціально вповноважених суб'єктів є дещо більшою та, окрім тих, що визначає законодавець, включає й Вищий антикорупційний суд. До цього виду суб'єктів протидії корупції доцільно зарахувати Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру. Її регулювання здійснюється відповідно до Положення про Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру Офісу Генерального прокурора [9].

Спеціалізована антикорупційна прокуратура, завдяки розподілу на аналітично-статистичний відділ та відділи процесуального керівництва й публічного обвинувачення, діє у напрямі як з'ясування причин, що стимулюють корупцію, так і припинення корупційних дій. За допомоги поширення на антикорупційних прокурорів загальних гарантій прокурора, вдається забезпечувати незалежність та неупередженість їхньої діяльності. Водночас удосконалення потребує захист від незаконних рішень керівника, а також соціальне забезпечення антикорупційних прокурорів, що попереджатиме випадки внутрішньої корупції. Антикорупційна прокуратура наділена такими повноваженнями, які дають змогу ефективно проводити заходи протидії корупції та здійснювати захист прав людини й громадянина, є запорукою верховенства права.

Завдяки можливості антикорупційних прокурорів працювати на місцях продуктивність протидії корупції зростає, а обсяг виявлених корупційних правопорушень збільшується. Однак аналіз спеціального адміністративного законодавства щодо повноважень та напрямів діяльності антикорупційної прокуратури свідчить про потребу вдосконалення декількох аспектів. Передусім спеціальної дисциплінарної та юридичної відповідальності антикорупційних прокурорів. Крім того, варто деталізувати способи реалізації повноважень та їхнє співвіднесення із загальними повноваженнями прокурора та повноваженнями інших спеціалізованих органів державної влади, що протидіють корупції.

Зміст діяльності спеціалізованої антикорупційної прокуратури, як одного із суб'єктів, що спеціально вповноважені на протидію корупції, складає розслідування корупційних правопорушень та аналітичне опрацювання

інформації, отриманої в ході протидії корупції. Завдяки діяльності спеціалізованої антикорупційної прокуратури, вдається більш детально обґрунтовувати антикорупційні програми, формувати завдання для координації діяльності інших суб'єктів протидії корупції.

Також до суб'єктів, що спеціально вповноважені на протидію корупції, відноситься Національне антикорупційне бюро України. Його діяльність регулюється окремим Законом України «Про Національне антикорупційне бюро України» [6]. Завданням Національного бюро є протидія кримінальним корупційним правопорушенням, які вчинені вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та становлять загрозу національній безпеці.

Позитивною є наявність принципів діяльності НАБУ, що дозволяє детальніше аналізувати відповідність та ефективність діяльності посадових осіб. Однак адміністративно-правове забезпечення його діяльності є недостатнім, що особливо стосується деталізації заборони на зовнішнє втручання в діяльність НАБУ та внутрішнє втручання в хід розслідування конкретної справи, а також гарантій безпеки для членів сімей посадових осіб. Основним призначенням Національного антикорупційного бюро України є проведення оперативно-розшукових дій та досудового розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних із корупцією. У контексті цього виникає питання щодо співвідношення цих повноважень із повноваженнями спеціальної антикорупційної прокуратури.

На законодавчому рівні встановлено змогу обмінюватися оперативною інформацією між НАБУ, Службою безпеки України та іншими правоохоронними органами. Однак так і не врегульованим залишається питання, хто саме повинен проводити розслідування, та за якими критеріями здійснюється координація та розподіл справ між різними спеціалізованими органами, що протидіють корупції.

Адміністративно-правове регулювання Національного антикорупційного бюро потребує удосконалення, що насамперед має стосуватися його узгодження

із нормами адміністративного права та повноваженнями інших спеціалізованих органів, а також можливістю проведення спільних розслідувань, об'єднання статистичних даних, відповідності діяльності НАБУ загальній Антикорупційній стратегії.

Ще одним суб'єктом, що діє винятково з метою протидії корупції, варто вважати Національне агентство з питань запобігання корупції. Основи його діяльності визначені в розділі 2 Закону України «Про запобігання корупції» [5], де у ч. 1 ст. 4 саме НАЗК визначено центральним органом виконавчої влади, що формує та реалізує державну антикорупційну політику. Тобто призначенням цього органу є уже не виявлення корупційних правопорушень, а з'ясування шляхів їхнього зменшення, удосконалення результативності діяльності усіх суб'єктів протидії корупції в державі, з'ясування питань необхідного матеріального, організаційного та кадрового забезпечення. Завдяки діяльності НАЗК формується загальнодержавна Антикорупційна стратегія та програми, проводяться статистичні та наукові дослідження з питань удосконалення протидії корупції.

НАЗК завдяки повноваженням навчати та координувати суб'єктів протидії корупції, має змогу виправляти помилки у реалізації антикорупційних програм чи удосконалювати його окремі аспекти в режимі реального часу. Унаслідок недосконалого законодавчого регулювання способів утілення її повноваження та негативного впливу окремих суб'єктивних факторів, ефективність такої діяльності значно зменшується, а отже, й зменшується результативність протидії корупції.

У такий спосіб діяльність Національного агентства з питань запобігання корупції має регулюватися на основі поєднання чітких гарантій захисту природних прав посадових осіб від зовнішнього неправомірного тиску та значного переліку вимог до продуктивної та правомірної роботи з протидії корупції. НАЗК, виконуючи контрольно-наглядові функції, є одним із основних суб'єктів виявлення прогалин та колізій у законодавстві, недоліків у протидії корупції, а тому вкрай важливо вдосконалити адміністративно-правове

забезпечення його діяльності та усунення перешкод для реалізації завдань і функцій.

До досліджуваного виду суб'єктів протидії корупції варто віднести й Національну поліцію, спеціальний статус якої визнаний антикорупційним законодавством. Відмінністю Національної поліції є те, що протидія корупції у вигляді розслідування протиправних діянь, є лише одним із векторів її діяльності щодо протидії злочинності. Натомість повноваження Національної поліції дозволяють розширити обсяг її діяльності у сфері протидії корупції. Відповідно до п. 9 ст. 26 Закону України «Про Національну поліцію» поліція здійснює інформаційне забезпечення населення щодо «зареєстрованих кримінальних та адміністративних правопорушень, які пов'язані з корупцією, та їхнього результату розгляду в суді» [11].

Тобто одним із напрямів протидії корупції Національною поліцією є інформування населення про антикорупційні заходи, що робить цей орган одним із найбільш наближених для співпраці із засобами масової інформації. Крім того, на поліцейських також поширюються заборони, пов'язані із корупційною діяльністю, й визначено адміністративну відповідальність за порушення такої заборони.

Звернення до Національної поліції є основним способом захисту своїх прав та інтересів громадянами у разі вчинення корупційного правопорушення. Проведення реформування Національної поліції, новий підхід до реалізації поліцейськими своїх повноважень дав змогу підвищити рівень довіри з боку населення, а отже, й кількість звернень за захистом і повідомлень про корупцію.

Адміністративно-правовий статус Національної поліції, як спеціально вповноваженого суб'єкта протидії корупції, є одним із найбільш чітко визначених. Його повноваження дозволяють проводити інформаційну роботу з населенням, поширювати антикорупційні заходи на місцях, а також допомагати проводити оперативно-розшукові дії іншим спеціальним суб'єктам протидії корупції, хоча останній аспект потребує окремого законодавчого регулювання.

Одним із основних суб'єктів, що діють з метою протидії корупції, є Вищий антикорупційний суд. Його діяльність регулюється окремим Законом України «Про Вищий антикорупційний суд» [12]. Вищий антикорупційний суд має спеціальний статус та спрямований винятково на розгляд справ у першій та апеляційній інстанції щодо кримінальних правопорушень, пов'язаних із корупційною діяльністю.

Однією з основних проблем функціонування цього суду є його фактична відокремленість від судів загальної компетенції та наявність лише двох інстанцій, що порушує право на захист та справедливий розгляд суду. Водночас саме завдяки діяльності цього суду вдається досягнути оперативності в розгляді кримінальних правопорушень та притягненні до юридичної відповідальності.

Метою запровадження окремого спеціалізованого антикорупційного суду є розгляд кримінальних правопорушень особами, що володіють достатнім рівнем знань, досвіду та компетенції, що повинно й забезпечуватися належним рівнем соціального, матеріального забезпечення та додатковими гарантіями безпеки, чого так і не було визначено.

У такий спосіб адміністративно-правовий статус Вищого антикорупційного суду нині знаходиться ще на стадії формування, незважаючи на його фактичне функціонування. Деталізації потребують повноваження, відмінності від інших спеціалізованих судів та співпраця із ними, а також наявність додаткових гарантій діяльності. Вищий антикорупційний суд повинен стати дієвим інструментом протидії корупції, що підтверджуватиме невідворотність юридичної відповідальності.

Діяльність Уповноваженого юридичної особи з протидії корупції регулюється ст. 64 Закону України «Про запобігання корупції» [5], якою на Уповноваженого поширено такі заборони, що й на посадових осіб спеціально вповноважених органів державної влади. Аналізуючи адміністративно-правове регулювання антикорупційної діяльності юридичних осіб, можливо зрозуміти, що така не є обов'язковою. У разі ж проведення, повинна бути створена спеціальна антикорупційна програма, на реалізацію якої й діє Уповноважений.

До Уповноваженого можна звернутися із повідомленням про факт учинення корупції або ж за консультацією щодо проведення антикорупційних заходів. Тому його діяльність є найбільш доречною для юридичних осіб публічного права або ж тих, що перебувають у господарських відносинах із державними підприємствами, установами та організаціями. Його метою є забезпечення правомірності ведення підприємницької діяльності та поширення знань про способи протидії корупції серед населення.

Одним із суб'єктів, що сприяє протидії корупції, є Верховна Рада України. Зокрема, відповідно до Постанови ВРУ «Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України дев'ятого скликання» [13] у складі Верховної Ради України діє комітет з питань антикорупційної політики, що формує антикорупційну політику, проводить експертизи законопроектів, регулює діяльність НАБУ та НАЗК та інших органів державної влади, а також проводить фінансовий контроль осіб, уповноважених на виконання функцій держави.

Наявність профільного комітету допомагає більш обґрунтовано та ретельно формувати законопроекти з протидії корупції, а також більш якісно та послідовно проводити удосконалення адміністративно-правового регулювання протидії корупції. Особливо важливим повноваженням є регулювання діяльності інших суб'єктів протидії корупції щодо відсутності дублювання повноваження, зрозумілості порядку їхньої діяльності, її прозорості та гласності. Окрім діяльності спеціального комітету, Верховна Рада України сприяє протидії корупції, шляхом установлення належного фінансового забезпечення через прийняття державного бюджету.

Завдяки діяльності Верховної Ради України, можливо кардинально змінювати напрями антикорупційної політики, запроваджувати нові інститути та методи протидії, адаптувати національне антикорупційне законодавство до міжнародних вимог. Однак поєднання такої діяльності із значним економічним та політичним тиском, переслідування приватних протиправних інтересів

значно зменшує позитивний ефект від діяльності Верховної Ради України, що передусім відображається на якості прийнятих законодавчих актів.

Призначення Верховної Ради України як суб'єкта, що сприяє протидії корупції, полягає у формуванні законодавчих основ цієї діяльності, її вдосконалення та пристосування до сучасних умов, забезпечення належного функціонування інших суб'єктів протидії. Утім для підвищення якості та ефективності діяльності ВРУ, необхідним є збільшення та конкретизація засобів захисту та установа випадків неправомірного тиску на народних депутатів України.

До суб'єктів сприяння протидії корупції варто віднести Кабінет Міністрів України. Відповідно до ст. 20 Закону України «Про Кабінет Міністрів» до його компетенції входить «вжиття заходів із запобігання та протидії корупції, а також забезпечення координації та контролю за органами виконавчої влади щодо протидії корупції» [10].

Кабінет Міністрів України здійснює протидію корупції одразу в декількох напрямках: з метою забезпечення належних умов праці, соціального забезпечення та захисту для усіх працівників, що перебувають у трудових відносинах із державою, як наслідок, зменшується потреба в корупції; у напрямі координації, яка поширюється на усіх суб'єктів виконавчої влади та стосується надання методичних рекомендацій, навчання та заохочення усунення корупційних відносин, їхнього швидкого виявлення та припинення.

Відсутність спеціалізованих структурних відділів та кваліфікованих і досвідчених працівників у сфері протидії корупції та координації діяльності призводить до того, що виконання таких повноважень має другорядний характер і втілюється без належної стабільності.

Діяльність Кабінету Міністрів України як суб'єкта сприяння протидії корупції, полягає у деталізації повноважень органів державної влади у сфері протидії корупції, сприянні взаємодії між ними.

Існує декілька шляхів впливу на протидію корупції з боку Президента України. Зокрема, це призначення на посади, відповідно до ст. 106 Конституції

України [8], Генерального прокурора України, третину складу Конституційного Суду України, які, натомість, впливають на формування антикорупційної політики, тлумачення норм антикорупційного законодавства. Крім того, Президент України володіє правом законодавчої ініціативи, а законопроекти можуть стосуватися протидії корупції, удосконалення діяльності спеціально вповноважених на протидію органів державної влади. При Президентові України діє Національна рада з питань антикорупційної політики [7].

Діяльність цієї Ради й спрямована на формування законопроектів у сфері протидії корупції, виявлення недоліків та колізій у чинному законодавстві, опрацювання наукових пропозицій до вдосконалення антикорупційного законодавства. Водночас удосконалення потребує питання співпраці між спеціалізованим комітетом Верховної Ради України та Національною радою з питань антикорупційної політики щодо спільного напрацювання пропозицій та їхнього узгодження. Це вплине як на якість законопроектів, так і зменшуватиме час опрацювання та формування нового законопроекту.

Президент України як суб'єкт сприяння протидії корупції, спрямовує свою діяльність на удосконалення правового регулювання протидії корупції, відповідності такого реальним потребам суспільства та міжнародним (європейським) тенденціям.

До суб'єктів, що сприяють протидії корупції, варто зарахувати органи місцевого самоврядування та органи виконавчої влади. Зокрема, ст. 38 Закону України «Про місцеве самоврядування» до компетенції виконавчих органів місцевих рад відносять «сприяння діяльності НАБУ, Національної поліції, прокуратури та суду» [10].

Аналогічне нормативне положення поширюється й на органи виконавчої влади. До того ж органи публічної влади є суб'єктами, що зобов'язані оцінювати корупційні ризики та звітувати про шляхи їхнього зменшення. На них поширюються заходи координації, що застосовуються прокурором для протидії корупції. Суб'єктами, які сприяють протидії корупції, є усі органи публічної влади, які в межах власної компетенції заохочують правомірну діяльність,

створюють комфортні умови праці, підвищують рівень правосвідомості державних службовців, а отже, й запобігають корупційним відносинам.

Окремим напрямом реалізації заходів подолання та попередження корупції є розроблення методичних рекомендацій для державних службовців з питань розв'язання конфліктів інтересів, дотримання етичних норм у своїй діяльності, притягнення винних до відповідальності за вчинення корупційних діянь та інших правопорушень, пов'язаних з корупцією, з інших питань, спрямованих на боротьбу з корупцією, а також складання переліку посад державних службовців, які працюють у сферах, де існує високий ризик прояву корупції, процедурних заходів, що запобігатимуть проявам корупції в процесі виконання ними службових обов'язків.

Ще одними суб'єктами протидії корупції варто вважати суди загальної юрисдикції та Конституційний Суд України. Роль останнього полягає у тлумаченні антикорупційного законодавства та його аналізі на відповідність Конституції України. Щодо судів загальної юрисдикції, то їхнє сприяння протидії корупції полягає у вчиненні правосуддя, а також у подоланні корупції в самих судах. Поширення корупції в судах стало однією із причин створення окремого Вищого антикорупційного суду, а також зменшення довіри з боку населення. Відповідно, вдосконалення адміністративно-правового регулювання діяльності судів загальної компетенції є ще одним заходом у процесі протидії корупції.

До суб'єктів, що добровільно беруть участь у протидії корупції, варто зарахувати громадські організації та засоби масової інформації. На відміну від усіх попередньо досліджених суб'єктів протидії корупції, законодавство не встановлює обов'язку в громадських організацій чи засобів масової інформації сприяти, формувати чи впливати у будь-який спосіб на протидію корупції. Таку ситуацію одночасно можна розглядати як позитивний, так і негативний аспект їхнього адміністративно-правового статусу.

Твердження щодо відсутності якісної взаємодії громадських організацій та органів державної влади, зокрема спеціально вповноважених, у питаннях

протидії корупції, є прийнятним лише частково. Держава заохочує проведення моніторингу на контроль громадськими організаціями діяльності органів публічної влади. Наприклад, шляхом спеціальних громадських рад, як у випадку із Вищим антикорупційним судом чи Національним антикорупційним бюро України. Тому як суб'єкт протидії корупції, громадські організації спрямовують свою діяльність на підвищення рівня правової освіти населення, надання підтримки у разі заохочення до вступу в корупційні відносини та ведуть комунікацію із спеціально вповноваженими органами державної влади щодо зафіксованих випадків корупційної діяльності.

Тобто засоби масової інформації є одним із перспективних суб'єктів протидії корупції в громадянському суспільстві, адже можуть привернути увагу до певного випадку корупції або прогалини правового регулювання. Однак для належного втілення своїх функцій, необхідно значно вдосконалити адміністративно-правове забезпечення журналістської діяльності, гарантувати їхню незалежність та неупередженість, а також достатню правову обізнаність.

Комплексний аналіз видів суб'єктів протидії корупції дав підстави зробити висновок, що діяльність з протидії корупції проводиться як на загальному, так і на регіональному та місцевому рівнях. Це допомагає формувати загальну антикорупційну політику та протидіяти корупції на місцях, з огляду на конкретні причини її поширення. Прослідковується низький рівень взаємодії між суб'єктами протидії корупції, що зменшує її ефективність і водночас підвищує тривалість досягнення мети з подолання чи зменшення рівня корумпованості. Така ситуація обумовлена наявністю фактичного дублювання повноважень суб'єктів протидії корупції, особливо в питаннях формування антикорупційної політики та проведення розслідувань, а також відсутністю заохочень від держави спільної діяльності.

У контексті дослідження адміністративно-правового регулювання суб'єктів протидії корупції визначено такі види суб'єктів, залежно від їхньої ролі в протидії корупції: 1) суб'єкти, що спеціально вповноважені на протидію

корупції; 2) суб'єкти, що сприяють діяльності з протидії корупції; 3) суб'єкти, що добровільно беруть участь у протидії корупції.

Поширення корупції в Україні стосується усіх побутових та владних аспектів життя людини, а тому протидія їй нині є особливо складним процесом. Перешкодами у його реалізації можуть вважатися: недостатність економічних ресурсів, супротив з боку окремих категорій населення, відсутність достатньої державної підтримки громадських ініціатив. Тому координація суб'єктів протидії корупції спрямована на підвищення ефективності їхньої спільної діяльності, попередження негативного впливу.